

Universitätsbibliothek Paderborn

**Nervi Sine Mole: h. e. Controversiarvm Roberti Bellarmini
S. Rom. Ecclesiae Cardinalis Eminentissimi Compendium,
à cavillis & imposturis Guilielmi Amesij ... Vindicatum**

Erbermann, Veit

Heripoli, 1661

Cap. III. Quatenus fiducia in Meritis collocari possit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-9498

sustificantur & salvantur. Ratio est, quia una est iustificationis & salvationis ratio in omnibus iustificatis & salvatis. Sed & Christus disertè dicit Marc. 10. v. 15. Amen dico vobis qui non receperit regnum Dei velut parvulus, non intrabit in illud. Bell. ipse l. 6. de amiss. gr. c. & §. 3. sic differit: Quod Catharinus ait, propter Christi justitiam omnes justificari, æquè valet in maioribus ac parvulis. Subsumimus ergo: Parvulis baptizatis vita aeterna donatur solo iure hereditatis. Ergo etiam ad adultis baptizatis & credentibus vita aeterna donatur solo iure hereditatis. Aude rétne Titius negare, hanc argutationem esse puerilem, ubi tot vitiis laborat unica illa Maior propositio cum suis fulcimentis fuculneis? Si enim omnimoda paritas in dispositione ad justificationem & salutem requiritur (nam de dispositione, non de causa formalí potest loqui ea propositio:) ergo etiam parvuli debent habere fidem illam actualem specialem, quæ per dilectionem operatur, servat omnia præcepta &c. quæ sunt mera deliria, ut ostensum est Tom. II. l. 2. Ratio qua fulcire vult Majorem est mera principiis petitio, aut variatio phrasis potius. Christi verba quodlibeticè (si non flagitiosè) in rem præsentem trahuntur, cum (etiam juxta Gloss. Ienens.) aliud Christus ibi non doceat, quām nisi conversi fuemus ab ambitione illa primatās, & efficiamur sicut parvuli i. e. quales isti sumus per aetatem, tales nos per voluntatem reddamus, puta humiles, simplices, ambitionis & invidiæ expertes &c. Bellarminus Bellarmino ex ejusdem Quodlibeticæ Regulis opponitur, ut loca conferenti patet.

CAPUT TERTIUM.

An & quatenus fiducia in meritis
collocari possit?

Negant

Cap.
Negant
querter ad i
puduisse) qu
mortalia. Af
trarium, sequ
lica mediā vi
declaretur,
esse, nisi spen
6. & Senec.
meritis, ali
Porest enim
fiduciam in
non certò sci
tis magnisq
ipso erga DE
ne tota quat
Patrum testi
Assertionib
arguit claris
insidiosæ , o
suorumque
nis. Cùm v
maximam f
certò scit ar
tanica)adver
sic. Illud au
cognosci , &
tissime cognos
litter oriri fi
cognitio pr
extib. vi. c
aut moralit
bus excitan
DEI gloria
fiducia, de I
ad felicem e
Affe
constituu

Negant absolute neo-Evangelici, & con-
querter ad illum errorem (cuius Amesius videtur
puduisse) quod omnia opera iustorum sint peccata
mortalia. Affirmabat simpliciter Ioa. VVicleph con-
trarium, sequutus in hoc Pelagium. Veritas Catho-
lica mediā viā tenet, pro qua ut per seqq. assertiones
declaretur, Notandum est 1. Fiduciam nihil aliud
esse, nisi spem perfectam ut docet S. Th. 2. 2. q. 129. a.
6. & Senec. Ep. 16. 2. Aliud esse fiduciam nasci ex
meritis, aliud fiduciam esse ponendam in meritis.
Potest enim fieri, ut quis exiguum aut penè nullam
fiduciam in meritis propriis constituat, eò quod
non certò sciat, an habeat vera merita, & tamen ve-
ris magnisque meritis abundet; & ex illis fiducia in
ipso erga DEVM maxima oriatur. Ex qua distinc-
tione tota quæstio absolvit, ac varia Scripturarum ac
Patrum testimonia conciliari poterunt: unde tribus
Assertionibus res tota exponi potest. Amesius dum
arguit clarissimam hanc distinctionem obscuritatis
insidiosæ, ostendit se tergiversari, metueréque suis
suorumque cavillationibus ab usu eius distinc-
tions. Cum verò ait, Rationem Bellarmini (posse scil.
maximam fiduciam ex meritis oriri in eo qui non
certò scit an habeat vera merita) omni rationi (Puri-
tanica) adversari. Ex meritis enim non oritur fiducia phy-
sicè. Itud autem ex quo moraliter oritur, debet necessariè
cognosci, & ad maximam fiduciam dignandam debet cer-
tissime cognosci. Resp. Fatemur, non physicè sed mora-
liter oriri fiduciam ex meritis; ad hanc verò sufficit
cognitio probabilis, aut moraliter certa, ut constat
ex lib. vi. cap. 2. Cur enim ex persuasione probabili
aut moraliter certa de beneficiis gratiæ diuinæ qui-
bus excitantibus & cooperatibus puto me ad maiorem
DEI gloriam omnia mea fecisse opera, non nascatur
fiducia, de DEI bonitate, quod bene cæpta nutrire &
ad felicem exitum perducere velit?

Assertio I. Fiducia Sanctorum, quam in D E O
constituant, non ex Fide sola, sed etiam ex bonis
meritis.

meritis nascitur ; atque adeò summo studio Merita quærenda sunt, ut apud DEVUM fiduciam habere possimus. Probatur ex Tob. 4. Fiducia magna est eorum DEO eleemosyna. Iob. 11. Rom. 5. 1. Tim. 3. Heb. 10. 1. Ioan. 3. Si cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad DEVUM. Amesius ait, his Scripturæ & SS. PP. testimoniiis, ambigua vocis ambiguitate lectoribus illudere Bellarminum ; ideoque distinguendum esse vult. Nascitur ex Fide sola tanq. ex causa apprehendente causam spes quam rei sperata ; sed nascitur etiam ex obedientia nova. & conscientia bona tanq. ex argumentis confirmantibus & erigentibus illam apprehensionem tñam cum fratelli eius Resp. Commentitiae huius distinctionis fundamentum eversum est suprà lib. v. & ipsa Scripturæ Patrumque testimonia non nisi violentiè quodlibeticam illam distinctionem patiuntur. Ratio quam addit Bell. planè idem evincit, quam Amesius nec extremo digito attigit. Est vero hæc, quia cum DEV S promiserit coronam vitæ diligentibus se ; ex duobus pendet adeptio gloriae, scil. ex fidelitate DEI, qui præstat quod promisit ; & ex operibus nostris: diligere enim oportet non verbo & lingua, sed opere & veritate. Proinde sicut Spes certa non esset, si nos bene operaremur, sed DEV S fidelis non permaneret : ita neccerta esse potest, si DEV S quidem fidelis sit, sed nos non bene operemur, nec diligamus opere & veritate.

II. Assertio. In bonis meritis, quæ verè talia esse compertuni sit, fiducia aliqua collocari potest, modò superbia caveatur. Id probatur exemplo Nehemiae, Esdræ, S. Davidis Ps. 17. Ezechiae Regis apud Ibai. c. 38. Et S. Hesperi. c. 12. Apostoli Pauli 2. Tim. 4. Bonum certamen certavi, etorsum consummavi ; in reliquo reposita est mihi corona Iustitia. Et suffragatur ratio, quia sicut M. sericordia DEI, ita & bona merita sunt vera salutis causa.

Licit

Licet autem hoc est confit & eius gratia merita. Amet in superiori III. priæ iustitiae est, fiduciam dignitate rebus ea loca bant adducuntur. none Missæ p. toti consortiū largitor admittit. nihil habet solo D E O c. luetur, neq. Calumniās laamo, qui maledicere lñ dixerit ipsiss. e. heruos intendit. DEI omni genere mutatis, statim configr obesa mendacit. nostræ obvia tur. Misericordia nationalē metuotiaquæ mationes L. u. Concili.

Licet autem confidere in omni vera causa. Neque hoc est confidere in propria virtute, sed in DEO & eius gratia, cuius sunt munera omnia humana merita. Amesius nihil hic reponit, prater inanis verba in superioribus perspicue convulsa,

III. Assertio: Propter incertitudinem propriæ iustitiae, & periculum inanis gloriae, tutissimum est, fiduciam totam in sola DEI misericordia & benignitate reponere. Hoc tantum ac non plus probant ea loca Scripturæ, quæ adversarii contra merititia adducunt; habentque usus Ecclesie, quæ in Canone Missæ post Consecrationem orat; *Intra quorum hos confortium non astimatur meriti, sed venia, quæ sumus, largitor admitte!* Idem evincit Ratio manifesta: Vel enim habet homo vera merita, vel non habet. Si non habet, perniciosè fallitur. Si vero habet, nihil perdit ex eo, quod ipse ea non intuetur, & in solo DEO confidit. DEVS enim ea bene novit & intuetur, nec immunnerata esse patietur. Amesius ad Calumnias de more vertitur, Bellarminum confert Baliamo, qui post variis incantationes, quibus conatus est maledicere Israëlitis, divinitus tandem adgebatur, ut benedixerit ipsis. Sic Bell. postq. integris aliquot libris omnes nervos intenderet, meritis humanis contra gratiam DEI omni genere sophismatum propugnandis, subito hic in fine mutatio, meritorum usum omnem tollit, & ad gratiam salam configit. Ita nugacissimus Sycophanta, ad obesa mendacia, dum omnia alia deficiunt, convertitur. Misericordia & Veritas in negotio salutis nostræ obviant sibi, iustitia & Tax se invicem exosculanatur. Misericordia divina est, velle Creaturam rationalēm per seminas iustitiam & opera laude dignam meritariaque proinovere ad coronam iustitiae. Declarationes Lutheri - Calvinicæ omni Scripturæ, Pauli, Conciliorūque & Rationis suffragio destituta ut rude

rude vulgus decipiendum compositæ, sub prætextu commendandæ Gratiaæ divinæ, re ipsa inertem & DEO indignam comminiscuntur. Ad populum phariseas! Quid, quæ so, consequentiaz habentista Ametiana? 1. Bellarm. dicit tu: *issimum esse, fiduciam in sola DEI misericordia pōnere.* Ergo agnoscit incertam & periculosam esse doctrinam de Iustificatione ex Meritis. 2. Bell. dicit, Spem in sola misericordia non in meritis tutissimè desigi. Ergo communicatio vita sperata non est tribuenda iustitia. Ergo Apostolus Gratia detraetor fuit, cūm dixit, Meritis sui certaminis & cursu consummati repositam esse coronam iustitiae quam reddit sibi iustus Iudex &c. 3. Tutissimum est (iuxta Bellar.) fiduciam totam in sola misericordia D E I desigere. Ergo perniciosum & impium est, exempli SS. Davidis, Nehemiaz, Estheris, Ezechiæ, Pauli &c. in casu congruarum circumstantiarum, aliquam fiduciam in bonis meritis ponere; Dignissimæ, in quam, sunt hæ similésque Quodlibeticæ illationes desperato Lutheri & Calvini Evangelio, ad miserum popellum dementandum. Ad hunc locum communem amplificandum plurimum etiam conferit Gerhardus in suis Pandectis Cretensisbus à pag. 898. usque ad 924. ubi ex Strigelio, Simone Pauli, Lysero, VVolfio, Mornæo, eiusdémque farinæ Fabulonibus, vannissima commenta miscet plurimis Catholico rum Theologorum testimoniis, nihil prouersus ad confirmandam vanam Luthericorum præsumptionem facientibus, sed tantum ad replendas vacuas paginas, & locupletandas populares tabularum declamationes.

CAP VT QVARTVM: quod inscribitur ab Amesio.

Speculationes quadam Bellarmini

D E

N O N E N T E.

Quid

CAP
Quid
contentit Bell
explicavit, qu
scopum
gari aut avert
peractam, pr
tavit: secur
qua primo qu
tamen hoc pot
ibus, inter qu
num. Nos i
us, que mer
videantur.
timum sic,

C A V I

Qua
dus Luthe
Gerhardo J
ata, dum e
opinionib
(in qua om
Dogmatum
in hoc Ope
cap. ult. §. 5
liter ratio
oculum os
denuo repe
ritinæ Sun
Puritanis sy

¶. I.
piè merito
nes requiri
obsequium